

Pravda o Oppenheimerovi & ošklivé historii pokusů s radiací na lidech (1. část)

otevrisvومysl.cz/pravda-o-oppenheimerovi-osklive-historii-pokusu-s-radiaci-na-lidech-1-cast

4. srpna 2023

- [4 srpna, 2023](#)
- Témata: [Oppenheimer](#)

Ve zkratce...

J. Robert Oppenheimer - oslavován jako „otec atomové bomby“. Jenže skutečná historie tohoto muže a jeho kolegů, kteří prováděli neetické experimenty na lidech s radiací, je něco, co se neučíme. Více v první části tohoto skvěle zpracovaného dokumentu.

Facebook

Telegram

VK

► Nefungují Vám videa níže? Klikněte [zde](#).

Video s českým dabingem ↓

↓ **Video v originále s českými titulky** ↓

Sledujte také na: [NášTub](#) / [Odysee](#)/ [Rumble](#) / [Substack](#)

Odebírejte novinky přímo na email

+ Získáte odkaz ke stažení všech videí. Odhlásit se můžete kdykoliv.

[Ochrana osobních údajů](#)

Originál videa publikován [ZDE](#): 20. července 2023

Přepis:

Představte si tuto hypotetickou situaci.

Je nalezen materiál, který má potenciál uvolnit téměř neomezenou energii. Ačkoli vědecká komunita, která je s objevem obeznámena, ví, že materiál je nebezpečný pro organický život, nikdo přesně neví, jak nebezpečný materiál je, jaké jsou jeho krátkodobé a dlouhodobé účinky a v jakých dávkách se tyto účinky projevují.

Bez těchto znalostí se skupina vědců pustí do tajného projektu, který vědomě vyžaduje, aby bylo materiálu vystaveno několik tisíc lidí, a vede ho. Mimo tuto vedoucí skupinu si většina lidí zapojených do tohoto tajného projektu není vědoma, že jsou vystaveni působení materiálu.

Během tajného projektu se s materiálem seznámí téměř celý tým. Někteří členové jsou vystaveni více než jiní. Vedení projektu zkoumá, jak a proč jsou někteří pracovníci zraněni, jak velké byly jejich dávky a jaké jsou následky jejich expozice. Navzdory těmto zraněním tajný projekt pokračuje a další osoby jsou exponovány. Mnozí jsou zraněni způsobem, který se projeví až po několika desetiletích.

Současně s expozicí pracovníků provádějí vědci paralelní sérii pokusů s expozicí zvířat. Při většině pokusů na zvířatech je smrt pokusné osoby samozřejmostí.

Nakonec se vědci rozhodnou, že pasivní pozorování lidí a pokusy s expozicí zvířat nestačí.

Místo toho vymysleli sérii experimentů, při nichž by materiál záměrně aplikovali lidským pokusným osobám.

Jak ale mohli vědci žádat dobrovolníky pro tak nebezpečnou a nepředvídatelnou studii?

Nemohli a neudělali to.

Místo toho tito vědci tajně aplikovali materiál desítkám, ne-li stovkám nevědomých lidí – jen aby zjistili, co se stane. Mnoho z těchto neinformovaných testovaných osob trpělo nepříznivými účinky.

Mezitím tajný projekt nadále působil nezměrné škody všem, kteří byli prostřednictvím projektu vystaveni nebezpečnému materiálu. Tyto účinky byly vedením projektu dále zkoumány.

Ještě znepokojivější než tajné škody, které projekt způsobil svým pracovníkům a veřejnosti, je jeho konečný cíl.

Cílem tajného projektu bylo vytvořit zbraň, která by dokázala během okamžiku vypařit celé město.

Vědci byli v tomto tajném projektu skutečně úspěšní. Zařízení na ničení měst, které vytvořili, bylo použito ke zničení dvou metropolitních oblastí a zabilo přibližně 200 000 civilistů.

Když byl tajný projekt zveřejněn, byli vědci oslavováni jako hrdinové a ne jako masoví vrazi. Škody způsobené jejich spoluobčanům a členům projektu byly zameteny pod koberec.

Je tento příběh nějakým zvráceným hororovým vesmírným výplodem ze zběsilé mysli spisovatele fantastiky?

Ne. Toto je skrytá historie nového filmu Christophera Nolana „Oppenheimer“.

ČÁST I: Experimenty na lidech a Skupina pro radiologické zbraně

Během druhé světové války byl projekt Manhattan a jeho poslání znám pouze úzké skupině vědců, vojenských představitelů a vládních úředníků.

Autorka Lisa Martino-Taylor píše:

„Utajení projektu Manhattan bylo tak dokonalé, že mnoho lidí pracujících pro organizaci nevědělo, na čem pracují, dokud se z rozhlasu nedozvěděli o bombardování Hirošimy.“ (Martino-Taylor v 9. kapitole cituje Goslinga 1999: 19). „Dokonce ani ti, kdo ‚byli v obraze‘, si nebyli vědomi mnoha vrstev utajení [...] [Vedoucí projektu Manhattan generálporučík Leslie] Groves trval na naprostém rozdělení úkolů a základních informací a udržoval přísnou kontrolu všech rozhovorů o projektu – dokonce i mezi manželi.

Proto ani ti, kdo se podíleli na projektu Manhattan, nevěděli, že v projektu se skrývá stejně zlověstný podprogram, který měl přispět k tomu, že projekt zcela převrátil lékařskou a vědeckou etiku ve snaze o masové vraždění.

Je sice nemožné nahlédnout do lidských myslí. Existují však vodítka. Při procházení korespondence architektů těchto programů se zdá, že tuto destrukci lékařské etiky ospravedlňovali jako ošklivý prostředek, jak se vyhnout horšímu výsledku. Konkrétně rozšíření národního socialismu.

Toto zdůvodnění je však nepravdivé. Namísto obrany amerického lidu a likvidace jeho nepřátel projekt Manhattan porušil lékařskou etiku. Na mušku si vzal americké civilisty a jejich domnělé nepřátele.

Pravdou je, že projekt Manhattan pošlapal lékařskou etiku ne nepodobně jako nechvalně proslulé nacistické lékařské experimenty a hrůzy jednotky 731 císařského Japonska.

Zatímco se světu zdálo, že Spojené státy vedou mezinárodní stíhání nacistických válečných zločinců, úzký okruh vědců projektu Manhattan záměrně vystavoval občany USA nebezpečným úrovním radiace bez jejich vědomí a souhlasu, často bez jakéhokoli domnělého nebo očekávaného lékařského přínosu. Mnohé z těchto experimentů měly za následek vážné nepříznivé zdravotní následky a dokonce i smrt. Pokračovaly po celý zbytek 20. století.

Účelem těchto experimentů bylo lépe porozumět účinkům záření na lidský organismus pro ochranu jaderných vědců, pracovníků projektu Manhattan a americké veřejnosti. To byla jen poloviční pravda. Jejich skutečný účel byl mnohem zlověstnější.

V té době byla tato malá část projektu Manhattan bezejmenná. Pro účely tohoto seriálu bude tato malá skupina vědců nazývána Radiological Weapons Group neboli RWG. Jejich skutečný úkol: expresní vývoj útočných radiologických zbraní.

Obrázky <https://ehss.energy.gov/ohre/roadmap/roadmap/index.html>

Radiologická válka, jak ji definuje ministerstvo obrany, je:

“the use of radioactive substances to produce personnel casualties or to deny the enemy full use of terrain or installations due to the physiological damage which will result from continued occupation of the area,” further noting that the “dispersal of radiological agents does not involve an atomic bomb ... but [can include use of] conventional explosives to disperse radioactive material over a given area”

Někteří tvrdí, že koncept radiologických zbraní, stejně jako mnoho dalších moderních technologických vymožeností, vznikl na základě science fiction. V květnu 1941 publikoval Robert Heinlein povídku „Neuspokojivé řešení“ o použití radioaktivního prachu jako zbraně.“ Tento nápad Heinleinovi poprvé vnukl jeho editor John W. Campbell, který později v červenci 1941 napsal literaturu faktu s názvem „Je smrtící prach tajnou zbraní Ameriky?“.

V tomto případě není jasné, zda život napodobuje umění, nebo naopak. Jak se dozvíme v druhém díle tohoto seriálu, pouhé dva roky po Heinleinově díle již RWG projektu Manhattan začala v Los Alamos vedle pokusů s lidskými stopaři využívat radiaci jako zbraň.

Výzkum skupiny pro radiologické zbraně probíhal v úzké koordinaci s přidruženými zařízeními projektu Manhattan na Rochesterské univerzitě, Kalifornské univerzitě v Berkeley, Chicagské univerzitě a v zařízení projektu Manhattan v Oak Ridge. (Martino-Taylor, 3-4). V roce 1943 byla tato zařízení s projektem Manhattan úzce propojena: velká část radioaktivního materiálu, který se v něm používal, vznikla na radiologických odděleních těchto univerzit. Na těchto univerzitách se také prováděly jedny z prvních lékařských radiačních výzkumů zahrnujících pokusy na zvířatech a lidech.

Jako podskupina projektu Manhattan měla skupina RWG mnoho společných členů.

Samotnou skupinu vymyslel lékařský ředitel Národní laboratoře v Los Alamos Dr. Louis Hempelmann na žádost svých nadřízených, ředitele Los Alamos Dr. J. Roberta Oppenheimera a ředitele Manhattanského ženijního okrsku, armádního plukovníka Stafforda Leaka Warrena. Byli v ní také ředitelé zdravotního oddělení projektu Manhattan Joseph Hamilton, Robert Stone a Wright Haskell Langham.

Můžeme jen spekulovat, jaké byly skutečné záměry těchto mužů, když vymýšleli takové zlověstné aplikace pro svůj výzkum. Je třeba se ptát, zda tyto muže vedlo zlo, ego, smysl pro povinnost nebo utilitární přístup „účel světí prostředky“. Krátké zjištění jejich minulosti však odhaluje společnou neúctu k lékařské a vědecké etice.

Dr. J. Robert Oppenheimer, ředitel zařízení v Los Alamos, je mužem, kterému se nejvíce připisují zásluhy o vytvoření atomové bomby. Méně známá je jeho pohnutá minulost.

Během prvního roku postgraduálního studia na britské Cambridgeské univerzitě byla Oppenheimerovi po akutním zhoršení duševního stavu, které začalo na podzim roku 1925, diagnostikována „hluboká schizofrenie, na kterou by psychoanalýza *nepomohla*“. Při tomto zhoršení si Oppenheimer mumlal pro sebe opakované fráze a hroutil se na podlahu laboratoře, kde se válel.

Oppenheimerova diagnóza byla stanovena na podzim roku 1925 poté, co se pokusil otrávit svého nadřízeného profesora chemikálií – údajně kyanidem – získanou z univerzitní laboratoře. Oppenheimerovi bohatí rodiče zasáhli, aby zachránili jeho kariéru, a přesvědčili Cambridge, aby ho nevyloučila a

doporučila zrušení trestního obvinění. Místo toho byl Oppenheimer podmíněčně propuštěn, což vyžadovalo, aby se podrobil povinným psychologickým vyšetřením. (Martino-Taylor, 5-6).

Během zimy 1925-1926 Oppenheimer nadále citově strádal. Podle blízkého přítele a spolužáka z Harvardu Francise Fergussona se Oppenheimer svěřil s příhodou, kdy se rozzlobil na líbající se pár ve vlaku. Poté, co muž opustil vagón, Oppenheimer údajně ženu políbil a okamžitě padl na kolena, omlouval se a plakal. Poté, co Oppenheimer s párem vystoupil z vlaku a sestupoval po schodech na nádraží, však hodil po ženě kufr na hlavu a netrefil se, alespoň to Fergussonovi řekl.

Navzdory těmto opatřením se Oppenheimer v lednu 1926 znovu pokusil o vraždu, když začal Fergussona škrtit koženým řemenem od kufru. Naštěstí pro Oppenheimera k této události nedošlo na půdě univerzity. Místo toho se odehrála v Paříži, kam Oppenheimera na zimní semestr odvezli rodiče, když byl na pokraji vyloučení. Kromě Fergussona nebyli žádní svědci. Fergusson byl jeho blízký přítel, který chápal jeho horečnatý duševní stav, jenž podle něj hraničil se sebevraždou. Oppenheimer později přiznal, že se tato událost stala, a Fergussonovi se omluvil.

Po skončení postgraduálního studia přijal Oppenheimer stipendium Rockefellerovy nadace na Kalifornském technologickém institutu a nakonec začal pracovat na Kalifornské univerzitě v Berkeley.

Podle mnoha svědectví Oppenheimerova schizofrenie nijak nebránila jeho charismatu. „[Jeho] odpůrci tvrdili, že měl zvláštní schopnost udělat z bystrých lidí, dokonce i z géniů, otrocké stoupence.“ (The Plutonium Files: The Rad Lab, Eileen Welsome). Toto charisma pravděpodobně způsobilo, že si ho generálporučík Groves vybral do čela projektu Manhattan (Martino-Taylor, 6-7).

Zatímco Oppenheimer se o vraždu pouze pokusil, jiným vědcům z RWG se to pravděpodobně podařilo. V průběhu 30. let 20. století již zákeřná dvojice budoucích vědců RWG provedla několik pochybných experimentů s lidmi, jejichž etika byla přinejmenším sporná. Byli to: Stone a jeho tehdejší stážista Joseph G. Hamilton.

https://ahf.nuclearmuseum.org/wp-content/uploads/2016/06/Robert_Spencer_Stone.jpg

<https://jhowell.com/tng/photos/1RobertSpencerStoneMedalOfMerit.jpg>

V polovině 30. let 20. století byli Stone a Hamilton přijati na Kalifornskou univerzitu v Berkeley, aby „vyvinuli biomedicínské aplikace pro Berkeleyyský cyklotron“, stroj, který byl původně navržen k výrobě vysokoenergetických iontových svazků pro experimenty v jaderné fyzice. Protože tyto iontové paprsky byly schopny pronikat i do těla, pozornost se rychle obrátila k vývoji biomedicínských aplikací pro tyto paprsky a radioizotopy, které produkovaly.

https://en.wikipedia.org/wiki/Cyclotron#/media/File:Cyclotron_diagram.png

Ačkoli byl Stone o deset let starší než Hamilton, byl to právě Hamilton, kdo ho poprvé podnítl ke spolupráci na těchto aplikacích. (Welsome, citující přepis magnetofonového záznamu vzpomínek, Plutonium Files, 2, 9/16).

Sám Hamilton se inspiroval prací Johna a Earnesta Lawrencových, kteří se po vynálezu cyklotronu pokusili využít radioaktivní materiál při léčbě rakoviny. (Welsome, kapitola 2).

Po příjezdu na univerzitu v Berkeley se Stone a Hamilton pustili do práce. V roce 1936 aplikovali dvěma pacientům s leukémií „značné dávky“ radioaktivního sodíku. (Life Atomic: strana 29-30).

Následná zpráva lékařů neuvádí, „zda pacienti věděli, co se jim podává, nebo zda k tomu dali souhlas“. (Eileen Welsome, The Plutonium Files, kapitola 2, 8/16). Bylo v ní pouze uvedeno, že proběhla „konzultace“. Nebyly zdokumentovány žádné závažné nežádoucí účinky, ale ani dlouhodobé účinky. Tento experiment je všeobecně považován za „první klinické podání radioizotopů [u lidí]“. (Atomový odkaz, kap. 2)

THE INTRAVENOUS AND INTRADUODENAL ADMINISTRATION OF RADIO-SODIUM¹

By JOSEPH G. HAMILTON, M.D., and ROBERT S. STONE, M.D., *San Francisco*

From the Divisions of Medicine and Roentgenology, University of California Medical School

THE internal use of the radio-active elements was reported by many investigators in this country and abroad within a few years after these substances became available for medical purposes.

In 1914, Proescher (1) gave from 50 μ gm. to 350 μ gm. of radium chloride² by

nuclear forms. Central necrosis of the liver was noted in almost all of the animals. The lymph nodes and spleen showed degenerative changes with marked destruction of lymphocytes and numerous small areas of necrosis. In the bone marrow similar changes were seen, accompanied by

2,170,000 erythrocytes. After consultation, it was decided to make this patient the recipient of the first intravenous administration of radio-sodium. On March 23, 1936, he was given 11 mc.e. of radio-sodium by vein, and four days later he received 13 mc.e. more in the same manner.

O rok později, v roce 1937, provedli Stone a Hamilton druhou studii, která dokumentovala účinky radioaktivního sodíku na lidský organismus. V ní osm zdravých účastníků vypilo roztok radioaktivního sodíku. Poté vložili ruku do oloveného boxu, kde Geigerův čítač sledoval rozptyl roztoku v jejich těle měřením jeho radioaktivity. Ačkoli doktor Hamilton poděkoval za „ochotnou spolupráci [pokusných osob]“, ve zprávě není uvedeno, že by pokusné osoby dostaly informovaný souhlas s povahou rizik studie.

Přestože ani jedna z těchto studií neměla na subjekty závažné nežádoucí účinky, je zřejmé, že Hamilton a Stone prováděli pokusy na lidech s malým nebo žádným očekáváním lékařského přínosu. Dr. John Lawrence, jejich kolega z Berkeley, později vyjádřil názor, že tyto experimenty byly „senzace“ a že Stone a Hamilton „prostě chtěli narychlo použít izotop na nemocném pacientovi“. (Life Atomic, kapitola 2, str. 10/60).

Stone a Hamilton se však nezastavili u svého experimentu s radionuklidy, jak píše autorka Eileen Welsomeová ve svém odhalení „The Plutonium Files„: „V tomto případě se jedná o experiment s plutoniem.“

The Treatment of Cancer with Fast Neutrons¹

ROBERT S. STONE, M.D., and JOHN C. LARKIN, JR., M.D.

San Francisco, Calif.

INTRODUCTION

THE FIRST NEUTRONS were produced by Bothe and Becker (3) at the University of Giessen in 1932 and were identified as nuclear particles a few months later by Chadwick (4) at Cambridge. He called them neutrons because they had no electrical charge. These particles, accelerated, were recognized as a new type of radiation. The discovery of the cyclotron by E. O. Lawrence made available beams of fast neutrons of sufficient intensity for biological investigation. By 1938 the collimation of the beam, the shielding of the cyclotron, and biological studies had progressed far enough to justify attempts to influence cancer in man by irradiation

trated to various depths. The protons in motion form tracks of ionization that are about one hundred times denser than those of electrons set in motion by x-ray photons. It is not possible with x-ray beams of practical intensities to produce as dense an ionization as that produced along a proton tract. Investigators hope that this distribution of ionization may have a selective effect on cancer cells. That the effect of fast neutrons on biological material is different than that of x-rays has been shown by Lawrence, Aebersold and Lawrence (8), by Zirkle and Lampe (11), by Gray *et al.* (5), by Aebersold and Lawrence (2), and by others.

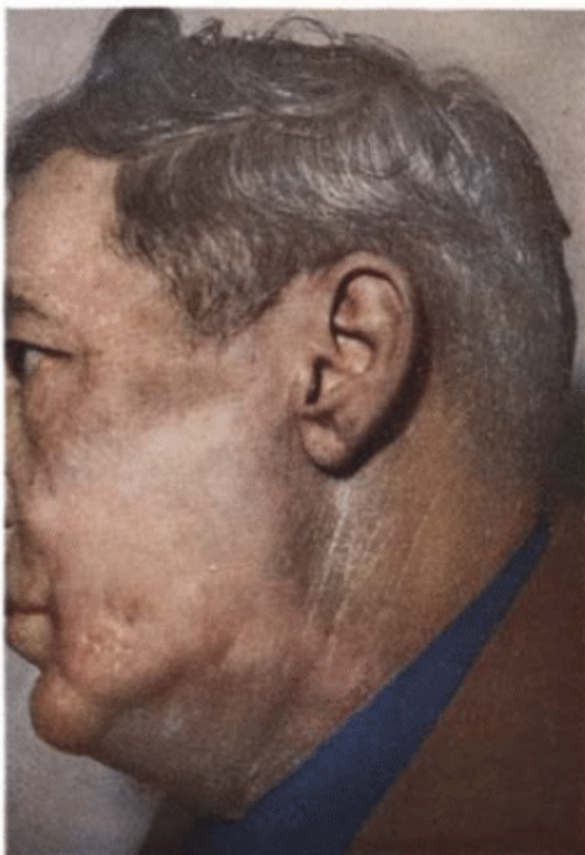
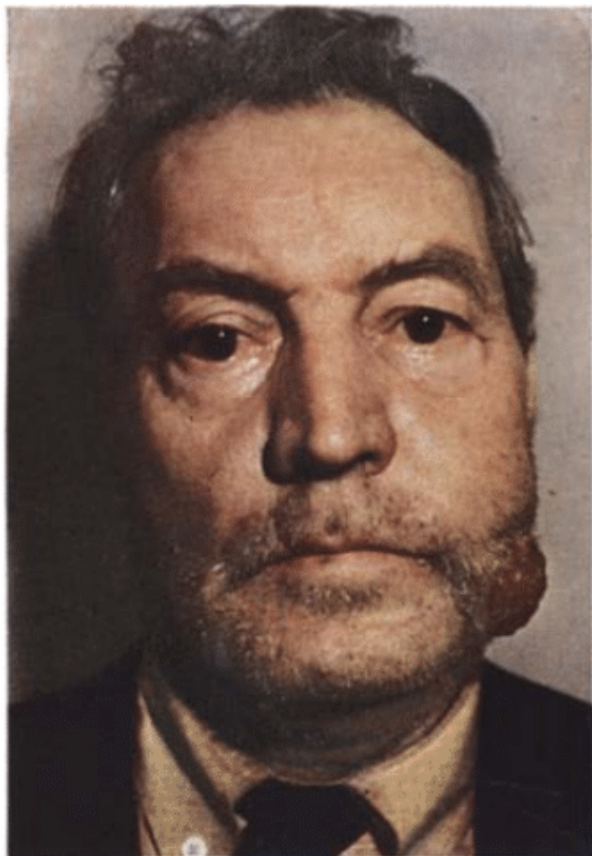
The first cyclotron which was used for therapeutic purposes had only a few 27

S pomocí [dalšího] mladého vědce Paula Aebersolda začal Stone používat neutronový paprsek z cyklotronu Rad Labu pro své pokusy na lidech. Od prosince 1939 do září 1941 bombardoval neutrony asi 128 pacientů. Ti byli ozařováni v malé olověné komoře přiléhající k cyklotronu. Někteří pacienti pocházeli z ambulance UCSF a byli v dobrém nebo dobrém stavu. Jiní přicházeli z „kliniky viditelných nádorů“ a byli považováni za pacienty trpící rakovinou, kterou nebylo možné vyléčit běžnou chirurgickou nebo rentgenovou léčbou. Další byli zřejmě dobře situovaní jedinci, které ke Stoneovi doporučili jiní lékaři.

(Stone a Lawrence zaměřují neutronový paprsek na pacienta)

*Zpočátku se zdálo, že vše půjde dobře... Jak však experiment postupoval, ukázalo se, že Stone biologické účinky neutronů podcenil. Přestože jsou účinné při zabíjení rakovinných buněk, je obtížné je kontrolovat a mohou způsobit i mnoho vedlejších škod. **Téměř polovina pacientů zemřela do šesti měsíců po ukončení léčby. Mnoho subjektů strašlivě trpělo vedlejšími účinky. U některých se objevila strašlivá poškození kůže, která jeden radiobiolog přirovnal k pancéřovým deskám. Jiní nakonec zemřeli spíše na podvýživu než na základní onemocnění, protože měli v ústech tak bolestivé vředy, že nemohli jíst. I když Stone uznal, že statistiky***

jsou skličující, přesto doporučil pokračovat v neutronové terapii, protože neutrony nádory zmenšovaly a v některých případech způsobily jejich úplné vymizení. (Eileen Welsomeová, v kapitole 2, 18. 11. 2018.

Dr. Stone ve své vlastní zprávě upozornil na závažnost nežádoucích reakcí na expozici.

severe, and improved. Mild reactions consisted of a moderate degree of anorexia. They were seen in 76 patients during treatment and in 72 patients during the first month after treatment. The reactions of nausea and general malaise were classified as moderately severe. They became so severe that the patients required supportive medication, such as thiamin chloride. They occurred in 28 patients during treatment and in 29 in the following month. When all the symptoms mentioned were intensified, the reactions were classified as severe. In many cases they were accompanied by vomiting and dehydration. These reactions occurred in 12 patients during treatment and in 16 during the month after treatment. The patients responded to supportive medication of in-

travenous saline and 10 per cent glucose in daily doses of 500 c.c. for several days. Four patients were considered as improved because they were relieved of pain and did not have new symptoms of sufficient severity to place them in any other classification. Few systemic or local reactions occurred in the patients with carcinoma of the prostate. Irradiation of the upper abdomen, however, caused severe systemic reactions and diarrhea in almost all cases, undoubtedly due to reaction in the mucous membrane of the intestinal wall. Some of the patients who were treated about the head and neck had such severe mucositis that they had great difficulty in eating and lost considerable weight. To prevent the development of malnutrition and dehydration was a rather difficult problem, especially since the hospital facilities for taking care of these patients were very unsatisfactory, so that most of them had to remain in their own homes or in boarding houses.

Protože všichni pacienti měli rakovinu, neznamená to, že je zabil doktor Stone. Ve své vlastní zprávě však Stone přiznává, že přibližně 26 jeho pacientů zemřelo „buď proto, že jejich nádory nebyly pod kontrolou, nebo proto, že ozařování vyvolalo stavy neslučitelné se životem“. Zajímavé je, že dříve připouští, že „14 [jeho pacientů] bylo tak nemocných, že pravděpodobně neměli být léčeni“.

GENERAL REACTIONS

At the beginning of treatment 64 patients were in good condition, 42 were in fair condition, and 14 were so sick that they probably should not have been treated. The reactions to treatment were classified as mild, moderately severe, severe, and improved. Mild reactions consisted of a moderate degree of anorexia.

Stejně jako u experimentů s injekcemi radia není jasné, jak byli tito pacienti vybráni k léčbě a zda byl získán jejich informovaný souhlas. Stoneova zpráva pouze uvádí, že „byli vybráni“.

An analysis of the conditions at the time of death or shortly before death revealed many interesting findings. Of the 61 patients who died, partial or complete autopsies were performed on 31. In 11 of these so much cancer was still present that it was considered the cause of death. Twelve patients had such persistent ulceration and pain that they were unable to eat; their deaths were ascribed to inanition. Two patients died of hemorrhage into the necrotic areas and one of laryngeal obstruction from edema. Thus, 26 patients died either because their tumors were uncontrolled or because radiation brought about conditions incompatible with life.

Stoneovy radiační experimenty byly později odsouzeny Komisí pro atomovou energii, ale k tomuto odsouzení došlo až půl století poté, co byl Stone vybrán do čela zdravotního oddělení projektu Manhattan, které se nacházelo v Met Lab Chicagské univerzity, kde prováděl další experimenty na lidech.

TABLE I: SKIN REACTIONS OF NECK AND FACE
(Single Field, Fractionated Treatment)

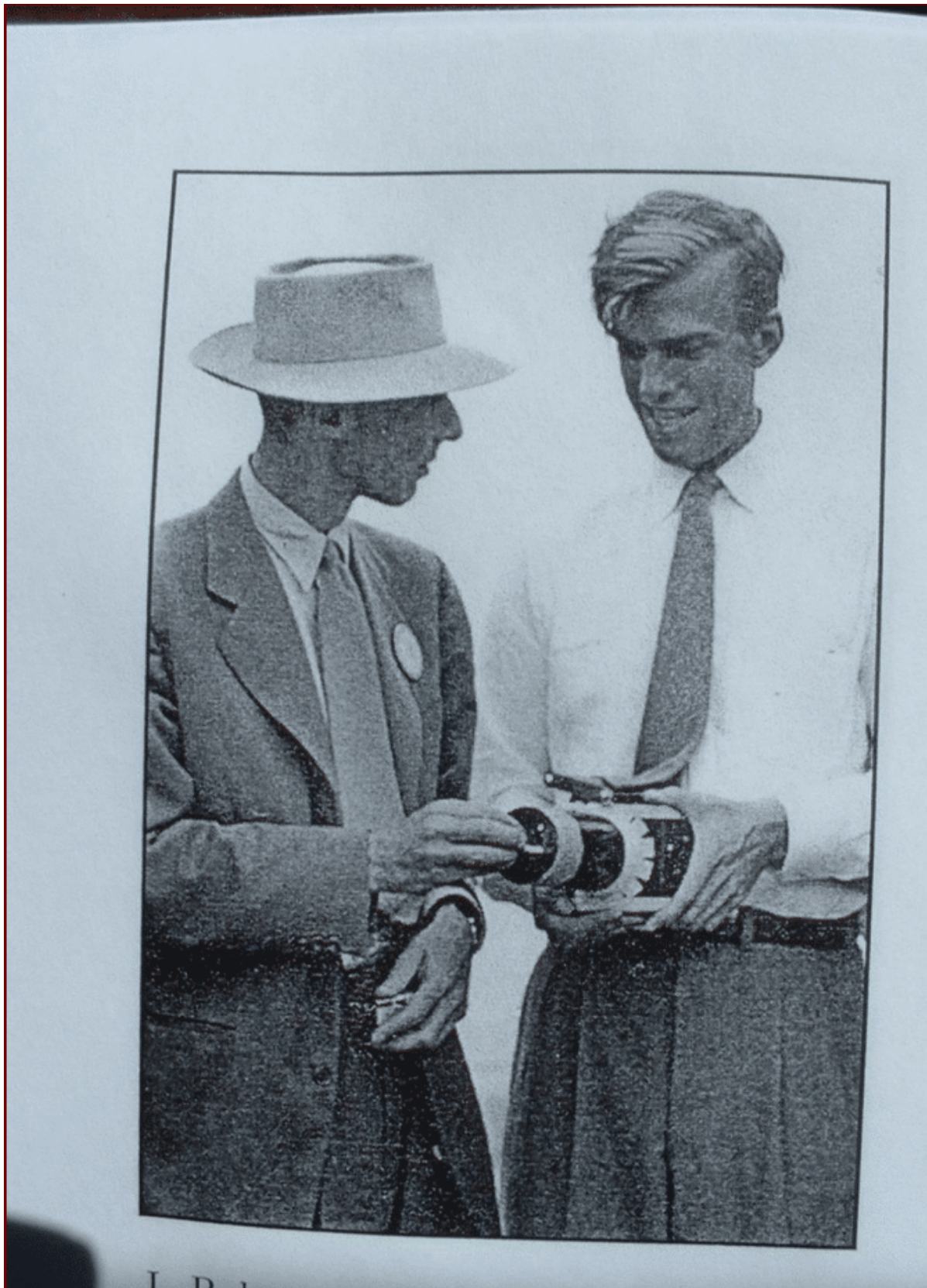
Case	Age	Center of Region	Size of Field (cm.)	Total Field Dose (n)	Total Elapsed Time (days)	Cal. Daily Dose (n)	Reaction			Previous X-ray or Radium	
							Erythema	1°	2°		3°
J. N.	72	Chin	10 × 10	400	18	22.2		x		Yes	
F. B.	19	Face	10 × 10	425	35	12.1	x			No	
W. N.	64	Jaw	10 × 10	475	12	39.6		x		No	
W. K.	70	Face	10 × 10	515	54	9.5	x			Yes	
W. D.	69	Face	10 × 10	600	8	75.0		x		Yes	
W. F.	77	Jaw	10 × 10	600	19	31.6		x		No	
W. P.	59	Neck	10 × 15	600	29	20.7		x		Yes	
J. P.	52	Face	7 × 7	600	17	35.3		x		No	
H. T.	48	Cheek	7 × 7	625	25	25.0			x	Yes	
L. Y.	38	Face	10 × 10	625	24	26.0		x		Yes	
M. J.	80	Cheek	10 × 10	650	33	19.7				No	
J. O.	63	Neck	10 × 10	650	49	13.3	x			No	
A. L.	54	Face	7 × 7	665	61	10.9	x			Yes	
L. J.	54	Face	7 × 7	670	22	30.5		x		No	
L. F.	23	Face	10 × 10	673	24	28.0		x		No	
H. I.	76	Cheek	10 × 10	675	15	45.0				Yes	
R. M.	71	Face	7 × 7	675	22	30.7				No	
E. M.	38	Chin	10 × 10	675	13	52.0			x	No	
J. W.	66	Face	7 × 7	700	34	20.6		x		No	
W. H.	73	Chin	7 × 7	710	43	16.5		x		Yes	
G. D.	78	Jaw	10 × 10	775	43	18.0			x	No	
S. P.	64	Neck	10 × 10	825	15	55.0				No	
G. W.	67	Jaw	10 × 10	1,000	50	20.0			x	No	
A. B.	64	Jaw	10 × 10	1,025	31	33.0			x	Yes	
E. M.	61	Jaw	10 × 15	1,025	33	31.1				No	
G. S.	57	Chin	10 × 10	1,025	32	32.0				Yes	
W. J.	63	Face	7 × 7	1,165	53	22.0			x	No	
TOTALS							4	11	6	6	

Hamilton byl v kampusu Berkeley nechvalně proslulý „hrubým porušováním bezpečnostních předpisů a bezohlednými výstřelky na pracovišti, například pitím radioaktivního jódu před studenty během přednášek, manipulací s radioaktivním materiálem bez rukavic a úmyslným pobíháním po vysoce nebezpečném prostoru cyklotronu bez ochranných pomůcek.“ (Martino-Taylor, 13). Navzdory těmto obavám by Hamilton vybrán do čela zdravotnického oddělení projektu Manhattan, které se nachází na Kalifornské univerzitě v Berkeley.

Kromě spolupráce s Dr. Robertem Stonem se Dr. Joseph Hamilton podílel i na dalších radiologických experimentech na lidech. Patřila k nim „spolupráce s Mayo Solleyem z Lékařské fakulty Kalifornské univerzity v San Francisku, který pacientům perorálně podával jód-131“. (Life Atomic, kapitola 2, 22/60).

Počátkem roku 1941 pozoroval Dr. Louis Hempelmann práci Dr. Roberta Stonea a Josepha Hamiltona na Kalifornské univerzitě v Berkeley, která zahrnovala neuvážené experimenty Dr. Stonea s neutronovým paprskem a pokusy Dr. Hamiltona s radioaktivním fosforem.

Po studiích na Kalifornské univerzitě v Berkeley byl Hempelmann přidělen na Rochesterskou univerzitu, kde jeho vedoucí profesori vyjádřili silné obavy, že „by mohl být příliš nadšený z jejich klinických výsledků“, které zahrnovaly „experimenty s lidskou radiací“. (Martino-Taylor, 11) (citace Evans 1942 a Heffron 1941)). V roce 1942, po studiu na řadě amerických univerzit, včetně Rochesterské univerzity, přijal Hempelmann místo na lékařské fakultě Washingtonovy univerzity v St. Louis, MO. Toto místo bylo částečně financováno Rockefellerovou nadací.

Jakmile se tam Hempelmann ocitl, osobně aplikoval pacientům „několikrát týdně radioaktivní materiál vyrobený cyklotronem Washingtonské univerzity a ,brzy ho znepokojilo, když se u některých pacientů objevily nebezpečně nízké hodnoty krevního obrazu a dokonce krvácení.“ (Martino-Taylor v bodě 12).

Nedlouho po těchto pokusech byl Hempelman vybrán Oppenheimerem jako lékařský ředitel v Los Alamos. V té době bylo Hempelmannovi 29 let a s radiací pracoval teprve tři roky.

Stejně jako Hempelmann i Wright Haskell Langham, další klíčový člen RWG, studoval u Dr. Roberta Stonea na Kalifornské univerzitě v Berkeley. Stejně jako Hempelmann i Langham údajně projevoval nadšení pro radiologické experimenty na lidech. (Martino-Taylor, 15).

Langham sotva získal doktorát z biochemie těsně předtím, než se v roce 1944 připojil k RWG, ale brzy se stal „aktivním ... při korelaci téměř všech toxikologických prací na plutoniu a příbuzných prvcích pro Los Alamos, Argonne National Lab, Rochester a později programy v Utahu a dalších laboratořích“. Martino-Taylor, 15 (citace Moss a Eckhardt 1995: 206).

Lze spekulovat, že tito vědci nebyli vybráni pro svůj intelekt nebo pracovní etiku, ale pro své kontakty, společnou vizi a ochotu posouvat etické hranice.

Oppenheimer byl komunist, diagnostikovaný schizofrenik a pokus o vraždu. Hamilton byl vyvrhelem laboratorní bezpečnosti. Stone, Hamilton a Hempelmann porušili lékařskou etiku tím, že ozařovali pacienty bez očekávání lékařského přínosu. Hampelmann i Langham vyjádřili nadšení pro radiologické experimenty na lidech.

Nicméně v roce 1942 už byla RWG sestavena a začala vážně pracovat na projektu Manhattan. Stejně jako jejich univerzitní výzkum brzy následovaly pokusy na lidech.

Začalo to Hempelmanem, který se z titulu své funkce lékařského ředitele národních laboratoř v Los Alamos „zabýval sběrem údajů o zdravotním stavu a úmrtnosti svých kolegů vystavených radiací“.

Jako lékařský ředitel v Los Alamos si Hempelmann velmi dobře uvědomoval, že projekt Manhattan byl jedním z prvních případů v historii, kdy bylo radioaktivnímu materiálu vystaveno tolik lidí. Sám Dr. Stone prohlásil: „Nemůžeme se dočkat, až budeme mít v laboratoři nainstalovaný přístroj: „Celá klinická studie personálu [projektu Manhattan] je jedním obrovským experimentem. Nikdy předtím nebyl tak velký soubor osob vystaven takovému množství záření“.

Dr. Hempelmann „naše chápání bylo primitivní,

V reakci na to:

Na kopci [v Los Alamos] byla vybudována speciální nemocnice, kde měl Hempelmann „na starosti zasažené vědce, když dorazili do nemocnice [a] lékaři měli možnost pozorovat, co se stane se zdravým člověkem vystaveným záření z atomové zbraně bez rušivých účinků výbuchu nebo popálení“.
(Martino-Taylor, 12-13 (citace Welsome 1999: 185)). Hempelmann izoloval a sledoval zasažené zaměstnance vystavené akutním dávkám radiace během jejich vleklého umírání.

Přestože tato náhodná ozáření poskytla Hempelmannovi a jemu podobným příležitost ke studiu účinků záření, pasivní pozorování se pro účely RWG rychle ukázalo jako nedostatečné. Vědci jednoduše nemohli kontrolovat žádné proměnné, což je ve vědeckém výzkumu klíčový prvek. Aby to překonala, začala RWG vážně žádat o zahájení pokusů se stopovacími látkami na lidech.

V květnu 1943 dostal Oppenheimer žádost od Josepha Hamiltona, svého bývalého kolegy z Berkeley. Hamilton v dopise podrobně popsal cíle a metody pokusů se stopovacími látkami na lidech a zdůraznil, že je ochoten je provést.

I am extremely anxious to have the opportunity to talk over with you questions which bear upon the problems of infection by fission products. I expect that if all goes well the work will have progressed to the point where one phase of the desired information will be essentially completed. This phase involves the behavior of the principal long-life fission products when introduced into the body by mouth, by injection, and directly into the lungs.
(Hamilton 1943)

V dubnu 1944 začal Hempelmann plánovat „studie inhalace radiačních iontů na zvířatech pomocí radioaktivního prachu spolu s ‚klinickým výzkumem‘ na lidech“. Napsal tajný dopis řediteli Manhattanského ženiijního okrsku plukovníku Staffordu Warrenovi:

I have [Oppenheimer's] permission to get a good biochemist to help us undertake a clinical investigation of the men, and I also obtained permission to expose any animals which you might send us. I have made arrangements to have some special dry boxes built which can be contaminated with dusts of any materials we want to study, and these should be ready within a week or so.
(USDOE 1994)

Petice se setkaly s velkým ohlasem. J. Robert Oppenheimer 16. srpna 1944 oficiálně povolil studijní program injekčního ozáření lidí, ačkoli program byl připravován již několik měsíců. Oppenheimer napsal:

I should like herewith to authorize you to undertake two programs: (a) the development of methods of detection of plutonium in the excreta; (b) the development of methods of detection of plutonium in the lung. We both agree that if this program is to be effective it must be prosecuted with rather high priority. We both agree that in view of the many urgent problems facing the laboratory, it should be carried out with as small an investment of personnel as possible ... as far as the biological sides of the work, which may involve animal or even human experimentation, I feel that it is desirable if these can in any way be handled elsewhere not to undertake them here ... I suggest that you and I discuss the biological questions with Colonel Warren at a very early date.

(Oppenheimer 1944b)

23. srpna 1944 „Hempelmann předložil návrh tajného programu výzkumu radiace na lidech..., podle kterého by skupina RWG dohlížela na tajný výzkum radiace na lidech na příkaz plukovníka Stafforda Warrena a Hempelmannův program koordinovala.“ Dopis zněl:

Colonel Warren has suggested that I summarize the biological research program which was agreed upon in our conference with you and Mr. Kennedy on 25 August 1944. This program which will be pursued with a relatively high priority, will consist of three parts: 1. The development of chemical methods of determining plutonium in the excreta and in tissues and of ionization methods of detecting plutonium in the lungs. 2. Animal experimentation to check the methods described above. 3. Tracer experiments on humans to determine the percentage of plutonium excreted daily. When satisfactory analytical methods have been developed in this laboratory, the problem of carrying out further metabolic studies will be turned over to another medical group, presumably the Rochester group. It was also decided that the Rochester group should undertake a series of experiments with plutonium supplied by this project to determine the lethal dose in animals.

(Hempelmann 1944)

V řadě korespondencí Hempelmann navrhl, aby všech pět pracovišť projektu Manhattan spolupracovalo při provádění stopovacích experimentů.

Nakonec bylo rozhodnuto, že zkoušky na zvířatech budou probíhat současně v zařízeních v Los Alamos a Rochesteru, přičemž testovací subjekty budou poskytovány v zařízení v Oak Ridge. Plutonium mělo být vydáváno z Los Alamos.

Po čtyřech měsících pokusů na zvířatech se projekt přesunul k testování na lidech. Dne 2. března 1945 Hempelmann napsal:

Okres Manhattan je požádán o pomoc při přípravě experimentu se stopovacími látkami na lidech, jehož cílem je stanovit procento plutonia vylučovaného denně močí a výkaly. Navrhuje se, aby byl vybrán nemocniční pacient v Rochesteru nebo Chicagu, kterému bude aplikován jeden až deset mikrogramů materiálu, a aby byly výkaly zaslány do této laboratoře k analýze.

(Hempelmann 1945b)

Jen „několik dní po Hempelmannově doporučení, aby bylo pacientovi v nemocnici aplikováno plutonium, poslal Wright Langham ... 5 mikrogramů plutonia doktoru [Hymeru] Friedellovi s instrukcemi pro jejich použití na lidském subjektu“ (ACHRE 1996). (Martino-Taylor).

Jak uvidíme ve druhé části tohoto seriálu, většina následných pokusů na lidech byla prováděna bez informovaného souhlasu nebo v mnoha případech dokonce bez vědomí pokusných osob. Pokusy nebyly podloženy lékařskou nutností a v některých případech dokonce záměrně způsobovaly škody. Tyto experimenty nebyly ojedinělé a neskončily ani s koncem druhé světové války. Konec války, kdy už nebylo proti komu bojovat, totiž jen posunul hledáček RWG ještě více dovnitř.

Studie o ozáření lidí, které provedla Skupina pro radiologické zbraně, jsou šokující. Ve spravedlivé a morální společnosti pro ně není místo. Přesto k nim docházelo – zahaleny závojem tajemství, nedotčeny nevědomým a apatickým obyvatelstvem. Drtivá většina jejich obětí byla ignorována a ponechána bez uznání, smysluplné reformy nebo možnosti odvolání.

V době, kdy svět opět balancuje na pokraji jaderné války, je důležité připomenout, jaké zlo způsobuje přístup „účel světí prostředky“.

Skutečný příběh projektu Manhattan a jeho zvěrstev je ztělesněním světonázoru účel světí prostředky v tom nejvelkolepějším a nejhorším měřítku.

Ve druhé části se budeme zabývat plánem Skupiny pro radiologické zbraně na vývoj radiologických zbraní a zkažeností jejich prvních pokusů s ozářením lidí.

Facebook

Telegram

VK

Líbí se Vám překlady?

Jestli jsou pro Vás videa hodnotná a líbí se vám, ocením podporu na chod tohoto projektu. Vím, jak jsou reklamy otravné, proto je zde nechci dávat. Libovolnou částku můžete zaslat na níže uvedené číslo účtu, nebo jednodušeji přes mobilní aplikaci si oskenovat QR kód. Děkuji za Vaši podporu!

Bankovní účet (CZK): 2201583969/2010

Do zprávy příjemce napište prosím: Dar

Pro platby na eurový účet (EUR):

Jméno: David Formánek

IBAN: CZ8520100000002201806894

SWIFT/BIC: FIOBCZPPXXX

Do zprávy příjemce napište prosím: Dar

QR Platba

CZK účet

Náhodný výběr

Diskuze

Jedna odpověď

Napsat komentář

Vaše e-mailová adresa nebude zveřejněna. Vyžadované informace jsou označeny *